

● POGOVOR S PREDSEDNIKOM OK SZDL ALEŠEM KARDELJEM

SZDL — fronta delovnega ljudstva

Marca 1979 so delegati na programsko volilni seji občinske konference SZDL sprejeli usmeritve za delo občinske organizacije socialistične zveze v tem obdobju. Zdaj se tedaj izvoljenemu vodstvu naše OK SZDL izteka mandat in tako se ponuja priložnost za obračun dela, opravljenega v tem času. Povabili smo Aleša Kardelja, predsednika naše občinske konference SZDL v tem mandatu, da odgovori na nekaj vprašanj.

V gradivu, ki so ga prejeli delegati za volilno programsko sejo OK SZDL 23. novembra, ste ocenili, da je občinska organizacija socialistične zveze v tem obdobju dobro uresničevala marca 1979 sprejete sklepe. Povejte, prosim, nekaj najpomembnejših dosežkov iz teh štirih let?

Ce naj jih navedem po vrsti, tako kot so se zvrstili, potem naj najprej ocenim delegatsko oblikovanje same organizacije socialistične zveze, njeno kadrovske okrepitve v krajevnih organiza-

cijah in seveda tudi vzpostavitev nekaterih novih oblik in metod dela v občinski organizaciji. Ob tem bi želel še posebej poudariti to, da je bilo delo prejšnjega mandata in vodstva dobro zastavljeno in je šlo bolj za izpeljavo začetih nalog. Omenim naj le preoblikovanje in samoupravno reorganizacijo v krajevnih skupnostih, številne naloge ob III. samoprispevku, volitve itn. V tem času smo tudi izredno tesno sodelovali z občinsko skupščino, samoupravnimi interesnimi skupnostmi, uspelo nam

je utrditi povezavo z občinsko upravo in izvršnim svetom. Od začetka do konca mandata smo z vsemi temi subjekti našega političnega sistema složno delovali in so zato vidni uspehi v napredku občine kot celote kot tudi vse naše fronte. To moram poudariti zlasti zato, da ne bi nesoglasja, ki so nastala prav ob koncu mandata s predsednico izvršnega sveta — ne pa z izvršnim svetom kot celoto — dobila prevelik pomen v celotni oceni. Osebnost pa mislim, da je med uspehi, ki smo jih navedli tudi v poročilu, zagotovo največji ta, da smo pridobili veliko novih aktivistov, tudi mlajših, in da nam sistem socialističnega samoupravljanja zadovoljivo deluje. Dobro je bilo tudi naše povezovanje in delo ob skupnih akcijah in nalogah v mestu Ljubljana. Dejali ste, da bi bili rezultati teh štirih let lahko še boljši in večji. Na katerih področjih menite, bi bili lahko še uspešnejši?

Predvsem mislim na to, da bi morali v nekaterih krajevnih skupnostih še nadaljevati z njihovim preoblikovanjem, ker so še vedno prevelike. Toda takrat nam zaradi številnih kadrovske sprememb, ki so bile izpeljane na vseh ravneh, ni uspelo o tem prepričati vseh. Mislim, da bi bilo vredno ponovno poskusiti.

Premalo smo uveljavili tudi sekcijski način delovanja in premalo smo bili kot socialistična zveza mobilizator frontnega nastopanja in delovanja v bitki za gospodarsko stabilizacijo. Več bi morali biti navzoči na delovnih pogovorih, sestankih v krajevni samoupravi in združenem delu, čeprav hkrati mislim, da smo na tem področju veliko naredili. Domala ni krajevne skupnosti ali organizacije združenega dela, kjer ne bi bili s strani občinske konference SZDL navzoči vsaj enkrat na mesec. To navzočnost moramo seveda razumeti v frontnem smislu, se pravi, tako predstavnikov družbenopolitič-

nih organizacij kot delegatskega sistema. Koliko smo bili na teh pogovorih in v teh aktivnostih uspešni, je seveda drugo vprašanje; nasploh bi rekel, da smo v glavnem bili.

Vaš mandat je sovpadal z obdobjem zaostrenih gospodarskih razmer. To dejstvo je prav gotovo pomenilo tudi nove naloge za socialistično zvezo. Kot naša najmočnejša družbenopolitična organizacija je morala svoje članstvo usmerjati tudi v izpolnjevanje programa gospodarske stabilizacije.

To obdobje se seveda še nadaljuje in bo trajalo še nekaj časa. Ocena našega delovanja na tem področju bo hkrati tudi programska usmeritev za naprej. Kljub temu, da se že nekaj časa pripruujemo in dogovarjamo, vsi le še ne »poznamo« širšega programa gospodarske stabilizacije. Vsaj v zavestni pripravi in obnašanju ne. Zato moramo narediti kar največ, da bomo na konkretnih primerih iz naše prakse in v okviru naših konkretnih planskih dogovorov in aktivnosti dopovedovali in tudi doumevali, da gre zares in da drugemu izhodu ni in da gospodarske stabilizacije ne bo, če ne bo vsak od nas prispeval svoj delež, toda ne le deklarativno, temveč z osebnim delom in zgledom.

Ena izmed nalog socialistične zveze je tudi skrb za delovanje delegatskega sistema. Prav v tem tretjem delegatskem mandatu pa je polet, s katerim so se delegati lotevali dela v prejšnjih dveh, iz razlogov, ki smo jih večkrat obravnavali, pojenjal. Kaj bo tu še treba storiti glede na to, da so volitve v četrti delegatski mandat tako rekoč že pred vrati?

Mislim, da bomo s tako usmeritvijo kot doslej morali nadaljevati. Vzrok za to, da vlada klima manjše intenzivnosti dela v delegatskem sistemu, pa je povezan z več vprašanji.

Nadaljevanje na 2. strani

● PRED DNEVOM REPUBLIKE

Nepretrganost socialistične graditve

Zgodovina je neponovljivost človeškega duha in njegovega utripa, človeških hotenj in vrednot, uresničljivih v nekega časa. Takšna je tudi zgodovina slovenske samobitnosti in državnosti, povezane in združene v jugoslovansko skupnost. Njene korenine sicer segajo v davno Karantanijo; vojvodski prestol na Gosposvetskem polju, na katerem so ustoličevali kneze s slovensko besedo, je ostal simbol naše podobe in našega obstoja vse do danes.

Ta simbol pa se je udeležil še čez mnoga stoletja: v letu 1943 najprej na zboru odposlancev slovenskega naroda v Kočevju, nato na II. zasedanju AVNOJ v Jajcu. Prvo je bilo dejanje revolucije, ki je gradilo novo, ljudsko oblast; drugo je bilo opredelitev za Jugoslavijo. Oboje pa je bilo povezano z dvema prvinama: z gradnjo slovenske državnosti in z izražanjem težnje po povezanosti z drugimi jugoslovanskimi narodi v skupno federativno državo. Hkrati ko je kočevski zbor poveril pristojnosti najvišjega organa oblasti Slovenskemu narodnoosvobodilnemu odboru in mu s tem zaupal zastopanje slovenskega naroda, je ta zbor priznal tudi AVNOJ. In samoodločba slovenskega naroda je s skupnim zmagovitim bojem jugoslovanskih narodov in narodnosti postala resničnost.

Takšno usmeritev je sprejel že ustanovni kongres KP Slovenije leta 1937 na Cebinah; prav Cebinam gre največ zaslug za to, da je slovensko ljudstvo leta 1945 doživelo največji trenutek svoje zgodovine: zmago, svobodo, rojstvo enakopravne socialistične Slovenije v bratski skupnosti z jugoslovanskimi narodi in narodnostmi. Cebinam gre zahvala, da so množice zaupale v KPS in da je zato ostala vodilna sila v političnem življenju slovenske družbe.

In danes, ko praznujemo štirideseto obletnico samoodločbe slovenskega naroda, izražamo našo zavezanost velikemu in zahtevnemu izročilu, ki ga imenujemo nepretrganost socialistične gradnje; izročilu, ki je bilo trdno zasidrano v sklepah kočevskega zbora in AVNOJ; in ki tudi danes in tudi takrat zahteva našo moč in naše hotenje.

PAVEL VINDIŠAR

OB DNEVU
REPUBLIKE
ČESTITAMO
VSEM
DELOVNIM
LJUDEM
INO BČANOM

družbenopolitične organizacije, občinska skupščina, samoupravne interesne skupnosti, krajevne skupnosti, družbene organizacije in društva ter uredništvo Naše skupnosti

Tisoč sto prvošolcev v naši občini bo za dan republike sprejelo pionirske simbole in obljubilo, da bodo zavzeto delali v zvezi pionirjev.

V TEJ ŠTEVILKI NAŠE SKUPNOSTI
TUDI UMETNIŠKA PRILOGA 25. MAJ!

● Življenje terja pripravljenost

Dne 24. septembra je vaja Golovec 83 dosegla svoj vrh. Rušilni potres je prizadel tudi našo občino. Prebivalci najbolj ogroženih predelov so se disciplinirano zbrali v hišnih naseljih — na sliki v KS Sotočje. Več o tem berite na 7. strani!

STABILIZACIJA IN ŠOLSTVO

Zahteva po večji kakovosti šolskega dela terja dogovor z vsem združenim delom

V sedanjih težkih gospodarskih razmerah, ko moramo varčevati kot družba in kot posamezniki, je še toliko pomembnejše, da denar, ki ga imamo na voljo, pravilno porabimo. Ne kaže varčevati tako, da kar vseprek predpisujemo v odstotkih, koliko je treba v posameznih dejavnostih zmanjšati porabo denarja. So namreč področja, koder bo tako ravnanje imelo usodne posledice za našo prihodnost. Tak primer je tudi šolstvo, kjer se utegnejo rezultati sedanjih neustreznih ravnanj pokazati šele čez pet, deset let. To je še toliko huje, ker bo takrat že neprepozno za popraviljanje današnjih napak.

Število predlaganih varčevalnih ukrepov, ki so meseca julija razburili duhove prosvetnih delavcev in staršev, pa tudi drugih delavcev in krajanov, se je do septembra, ko je o tako imenovanih stabilizacijskih ukrepih v družbenih dejavnostih le stekla širša razprava, kar precej zmanjšalo. Sprejeta je bila le povišana šolnina za obiskovanje glasbenih šol, medtem ko so bili drugi predlogi zavrnjeni. Vendar vse kaže, da takrat predlagane zamisli le niso čisto zamrle.

V naši občinski resoluciji za leto 1984 je namreč mogoče zaslediti nekatere takrat od šolnikov glasno zavrnjene predloge. Tako na primer naj bi učitelji v prihodnjem šolskem letu delali v oddelkih 25 ur na teden.

Osnovna šola Karla Destovnika-Kajuha v Štepanjskem naselju spada med največje šole v Sloveniji. Ima dvoje velikih plosvij, poleg tega pa sodi k njej še podružnična šola v Hrušici. Šola obiskuje 1685 učencev.

Povsem jasno je, da bo na vsaki šoli nekaj učiteljev preveč. Kaj se bo zgodilo z njimi, v resoluciji ne piše. So pa poleg opisane v resoluciji predlagani še drugi ukrepi, ki naj bi šolam zagotovili več denarja, vendar spet na račun prosvetnih delavcev, otrok in staršev. O tem, da bi morda tudi strokovne službe, raznih komitejev in Zavoda za šolstvo privarčevale kak dinar, pa ni niti besede. Prav gotovo pa se da precej denarja pri-

hraniti tudi v teh institucijah in ne le v šolah.

Naj bo kakorkoli, za delo in življenje osnovnih šol je na voljo vse manj denarja. »Ker moramo zdaj upoštevati le 50-odstotno amortizacijo, nam ostaja manj denarja za nakup učil in za investicijsko vzdrževanje šolskega

poslopja. Stroški rastejo tako hitro, da jih s sredstvi, ki jih dobivamo, praktično več ne dohajamo.« je povedal ravnatelj osnovne šole Karla Destovnika-Kajuha Pavel Krasnik, s katerim smo se pogovarjali o položaju šole danes.

Ni težko razumeti, da brez sodobnih učnih pripomočkov ne bomo mogli kakovosti pouka obdržati na taki ravni, kot je danes, kaj šele, da bi se le-ta izboljšala. Poleg tega, da nam

primanjkuje denarja, tudi nekatere učnih pripomočkov, zlasti za pouk tujih jezikov, ni več dobiti. Ni tudi nadomestnih delov za okvarjena ali izrabljena učila. Šolskega poslopja, kot kaže, ne bo mogoče vzdrževati sproti. Kakšna bo njegova podoba čez nekaj let, si torej lahko zlahka predstavljamo.

»Izredno slaba stran načina financiranja šol pa je tudi ta, da se danes ne vemo, koliko denarja imamo na voljo za letošnje leto,« je v nadaljevanju pogovora razmišljal ravnatelj štepanjske osnovne šole. »Pogodbo z izobraževalno skupnostjo smo prejšnja leta podpisovali že maja ali aprila meseca, letos pa tega nismo storili še do danes. Vemo le, da bi naj dobili 30 odstotkov več denarja za materialne stroške in 19,6 odstotka več za osebne dohodke. Kdaj bomo te osebne dohodke lahko izplačali, pa še ne vemo.«

Preoblikovali smo učne programe in si na papirju zamislili idealen model osnovne šole.

Nadaljevanje na 2. strani